

Ariciul și viespile - Constantin D. Aricescu

Scris de Cristina Vușcan

Sâmbătă, 16 Octombrie 2010 09:16 -

Un roi de mari viespi un arici zăriră
Și din zbor grămadă la el năvăliră.
Învălit în țepe, tari și îndesate,
Sta ascuns ariciul, ca într-o cetate.
Viespile turbate i tot da ocol,
Printre ghimpii la piele cătând un loc gol;
De câte ori însă pe el s-aruncau,
D-atâtea ori ghimpii greu le sângerău;
Pierzând dar răbdarea, ariciul se scoală,
Viespile atuncea la bot dau năvală;
Ariciul se strânge și ele întâlnesc
De țepi o pădure și se păcălesc...
Iată-le înfipte ca-n spânzurătoare,
Ariciul le zice: - Nu vă dau iertare,
Căci ați vrut cu mine să vă măsurați.
Lupta ați cătat-o? Aide, vă luptați!
Ce? De ghimpii voștri o să mă tem eu,
Când în luptă birui chiar șarpe și leu?
Numai omul singur e învingător,
Căci pe ăst glob, omul e un creator.
Ghem s-a făcut ariciul, s-a rostogolit,
Și viespile rele toate au pierit...